

og saa siger det ærede Medlem, at jeg optraadte paa en meget klog og forstandig Maade. Det lød jo lidt anderledes end det ærede Medlems første Udtalelser, da han talte, som om det var Venstres Opgave kun at stifte Ufred og ophidse Syndikalisterne til Splid og Spektakler. Nu var det ærede Medlem dog kommet i Tanker om, at det ikke var det, der var Venstres Opgave, men at vi ved denne som ved saa mange andre Lejligheder netop søgte at stifte Fred, netop interesserede os for, at der kunde blive Arbejdsfred og rimelige Forhold her i Landet.

Men, siger det ærede Medlem saa, Typograferne har Lov til at strejke; det er ikke saadan, at der kommer et Magtbud fra oven, der kommanderer den ene og den anden til det. Jo, det var netop et Magtbud fra oven, der sagde til Typograferne, at de havde at gaa fra deres Pladser. Det ærede Medlem siger, at han uafhængig af andre fik Ideen om Generalstrejken, og saa blev den sat i Scene af en lille Kreds. Men Masser af Arbejdere hele Landet over var i Virkeligheden imod den, de kunde ikke forstaa, at de skulde ind i en Generalstrejke med politisk Formaal. Men de blev kommanderet dertil. Det gik ogsaa saaledes her; at man brugte disse Midler til at søge at standse netop det frie Ord, hvad det ærede Medlem skildrede sin Glæde over i „Social-Demokraten“. „Social-Demokraten“ var det eneste Blad, der — ved Siden af det tilladte „Politiken“, der vaklede frem og tilbage om, hvorvidt det skulde benytte Tilladelsen eller ikke — havde den kæmpemæssige Opgave at oplyse „paa sund og god Maade“ Befolkningen her i Landet. Omtrent saadanne Udtryk brugte det ærede Medlem i sit Blad, da han havde kneblet de andre, der kunde sige ham imod og vise, hvordan Forholdet i Virkeligheden var.

Provisoriet talte det ærede Medlem dernæst om. Jeg skal ikke opholde mig derved. Det tror jeg vil drukne i den danske Befolkning. Hvad betød Provisoriet? Provisoriet betød en Regering, der ikke vilde respektere Valgdagen; men her var Forholdet netop det, at man vilde respektere Valgdagen og Stemmeretten og hurtigst muligt have Valg. Respekt for Valgdagen, sagde det ærede Medlem, men Respekt for Valgdagen vil tillige sige Respekt for den gældende Valglov, og vel at mærke, hvad det ærede Medlem ikke maa glemme, Valgloven den Gang, da den ikke havde det

ringeste af Forholdstalsvalg. Jeg er vis paa, at hvis man slaar op i „Social-Demokraten“ — ikke mindre end i „Politiken“, hvor Hørup den Gang skrev nogle af sine livfulde Artikler om dette Spørgsmaal, hvorledes Højre blev kørt ud, saaledes at Medlemmerne til sidst kunde være i en Char-à-banc —, vil man se, at man fra alle Sider krævede Respekt for den gældende Valglov. Det var netop det, vi vilde med Generalstrejken, sagde det ærede Medlem. Det var klart og tydeligt for enhver, at det var netop det, vi vilde: Respekt for den gældende Valglov, Respekt for Stemmeretten. Nej, det var netop det stik modsatte, de vilde: søge at sætte en ganske ny politisk Magtfaktor ind, som kunde sige: Gør I ikke, som vi vil, skal vi nok selv bestemme, hvorledes det skal være.

For Resten var det ikke for Valglovens Skyld, alt dette blev lavet, slet ikke. Hvis det ærede Medlem vil slaa op i „Social-Demokraten“ fra i Fjor, vil han se, hvorledes han da krævede Valg paa den bestaaende Valglovs Grund, øjeblikkelig Appel til Vælgerne. Hvor kan det ærede Medlem saa komme og sige Aaret efter, at vi skal have Generalstrejke, for at hindre Valg efter den Lov! Nej, det var ikke derfor. Og det viste sig ogsaa i Ultimatum'et til Kongen: Ministeriet Zahle indsættes næste Formiddag Kl. 9 $\frac{1}{2}$. Det ærede Medlem sagde, at Ministeriet Zahle sad — jeg kan ikke huske Ordene, men det lød saadan — paa Socialdemokraternes Befaling; selv vilde Ministrene gaa, men vi holdt fast ved dem; de skulde blive. Naar det ærede Medlem nu greb til dette Vaaben, en Generalstrejke, tror jeg, at det ikke var saa meget for Valglovens Skyld, men i et Øjebliks Ophidselse. Da det ærede Medlem, som, ikke med Urette, i Aarevis er kaldt Ministeriets Bedstefader, saa, hvad der var ved at ske, at dette Ministerium skulde til at gaa, ansaa han dette for noget forførdeligt, og derfor skulde dette Ultimatum stilles.

Korslagte Arme, Ro, Ro, Ro, sagde det ærede Medlem, men der var ikke Ro, der var Ophidselse. Netop fordi man søgte at standse Bladene, blev der spredt Rygter ud over Landet, som bragte stor Forvirring mange Steder, saaledes at Folk ustandselig spurgte i Telefonen, om de Rygter, der blev lavet paa Grundlag af „Social-Demokraten“'s Meddelelser, var sande eller ej. De udenlandske Blades Korrespondenter telegraferede de vildeste Ting til deres respektive Blade paa Grundlag af